

1941-ben születtem Cegléden, azóta is itt élek. Volt egy öreg, Zeiss gyártmányú bokszgépünk, mi gyerekek, azzal fényképeztük egymást. Nekem nagyon tetszett a fényképezés, gyakran kunyeráltam pénzt filmre. Apám (ő is gyermekorvos volt) egy ideig figyelt, aztán fölön fogott: ha ennyire szeretsz fényképezni, tanulj meg! Elvitt a kultúrházba, és beíratott a fotószakkörbe, aminek vezetője Tóth István, a később világhírűvé vált fotóművész volt. Én voltam a legfiatalabb tag. Nem is vettek komolyan, de azért ellestem, amit kellett. De apám a tanácshoz kaláccsal sem lett adósom: miután kiderült, hogy nem csak én vagyok az oka a képek rossz minőségének, kaptam egy kisfilmes, Altix V fényképezőgépet. Lehettem vagy 12 éves. Azzal tanultam meg fényképezni.

Érettségi után nem vettem fel az egyetemre, egy évig dolgoztam. Béreimből berendeztem egy fotólaboratóriumot. A besötétített fürdőszobából esténként kiűztem a családtagokat, és ott laboráltam. Egyetemi hallgató koromban kaptam rá a színes diák készítésére, amiket egy ideig magam hívtam elő. Összekuporgattam egy Pentina tükörreflexes, kisfilmes gép árát, amin már fénymérő is volt. Vágyaimnak sólyomszárnya támadt, és rövidesen TTL fénymérős gépről álmodoztam. Harminc év körül jártam, mikor vehettem egy Canon FTb fényképezőgépet, majd teleobjektívet. A lejtőn nincs megállás, még kétszer cseréltem gépet, és végül 66 éves fejjel a nyugdíjazáskor kapott felmentési díjat egy Nikon D200 gépre tétkoztam. Jó esztendeje fényképezek vele, de még nem tettem le róla, hogy megtanuljam a kezelését. A színes fényképezés meghódított, de a fekete-fehéret sem akartam feladni. Az volt az anyanyelvem, fekete-fehérről tanultam fényképezni. Próbáltam egyidejűleg fekete-fehér és színes fotókat is készíteni, de nem ment. Mindig épp a nem megfelelő film volt a gé-

pemben, két jó gépre pedig nem futotta képességeimből. Barkácsoltam hát Canonomhoz egy diamásoló feltétet. Csak diára fényképeztem, és amiről jónak láttam, készítettem fekete-fehér negatívot.

Az 1970-es évek elején – Tóth István bátorítására – próbálkoztam nemzetközi fotókiállításokkal. Néha elfogadták diáim, egy-két oklevelet is kaptam. Sok időt vett el a képek csomagolása, postázása, és a posta hirtelen többszörösére emelte a külföldi küldemények díját, amit nem győztem. Azt is el kellett döntenem, hogy a fotót vagy az orvoslást akarom magas szinten művelni, és én az utóbbit választottam. Hiába, gyermekkori szerelmét ritkán veszi el az ember. A fotó hobbinak maradt. Azóta csak néhány, egészségügyi témájú kiállításra küldök képet.

Legszívesebben tájképeket, virágokat fényképezek, nagyon szeretem éltető elemünk, a víz soha meg nem unható, ezer arcát. Emberábrázolásból a gyermekfotót művelem. Legkedvesebb modelljeim gyermekeim voltak. Mindig kéznél voltak, és sosem „viselkedtek”, hiszen megszokták, hogy a lencsén keresztül figyeltem őket, mint a Nagy Testvér. Mondták is néha, hogy apunak csak egy szeme van, az is üvegből. De azért megismertek akkor is, ha kibújtam a fényképezőgép mögül. Bárhol voltunk, akármit csináltunk, a fényképezőgép mindig a kezem ügyében volt, csőre töltve. Így készült 1982-ben ez a kép is udvarunkon, ahol legnagyobb gyermekem nem rendeltetészerűen használta a locsolásra vásárolt szórófejet. Én viszont rendeltetészerűen használtam fényképezőgépem. Úgy gondolom, egész jó kép sikerült két kedvenc témám, a gyermek és a víz összeházasításából. Ez a kép is diára készült, utólag másoltam fekete-fehér negatívra.

DR. JÓJÁRT GYÖRGY

Vízugár

Dr. Jójárt György felvétele (1982)